

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Tatár Klára és dr. Rédei Gábor ügyvédek által képviselt felperesnek a dr. Szabó Pál jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság által 2008. szeptember 12. napján hozott 19.K.34.893/2007/16. számú ítélet ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 19.K.34.893/2007/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.216.600 (egymillió-kettőszáztizenhatezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes férjével és egy kiskorú gyermekével él közös háztartásban, önadózó. A felperes 1989. óta egyéni vállalkozó, 1994. óta tagja az L.Kft-nek (továbbiakban: Kft.), 2001-től 2004-ig több alkalommal nyújtott tagi kölcsönt a Kft. részére, amelyek 2004. április 21-én érték el a legmagasabb összeget, az 51.800.000 Ft-ot.

Az adóhatóság a felperesnél 2001-2004. évekre személyi jövedelemadó (továbbiakban: szja) adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. A revízió során az adóhatóság azt állapította meg, hogy a felperes bevallott jövedelmei nem nyújthattak fedezetet kiadásaira, jövedelmét nem teljes körűen vallotta be, ezért az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII.

törvény (továbbiakban: Art.) 109.§-ára alapítottnan becslést alkalmazott. Az első fokú adóhatóság felperes terhére 2001. évre 2.900.000 Ft, 2002. évre 26.000.000 Ft, 2003. évre 15.000.000 Ft, 2004. évre pedig 8.000.000 Ft eltitkolt jövedelmet állapított meg, amelyeket a jövedelem eltitkolás éveinek az összevonás alá eső jövedelméhez számított hozzá a személyi jövedelemadóról szóló többször módosított 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja.tv.) 28.§ (1) bekezdésére figyelemmel. Mindezek alapján a felperes terhére összesen 20. 276.823 Ft szja adókülönbözetet írt elő, kötelezte adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 8990612980 (3438114714/2007.) számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az alperes nem fogadta el felperes előadását, mely szerint a tagi kölcsönök fedezetét az 1970-es, 1980-as években férjével közösen a magyar-szovjet határon folytatott kereskedésből származó haszonból, 1979-ben az áttelepüléskor áthozott vagyonból, szülei halála után, az 1990-es években testvére által megváltott örökségen vásárolt áruk értékesítéséből, férje fuvarozói tevékenységéből és csirketenyésztésből származó jövedelemből biztosította volna. Az volt az alperes jogi álláspontja, hogy a felperes nem terjesztett elő hitelt érdemlő bizonyítékokat annak igazolására, hogy a vizsgált időszakot megelőzően megszerzett jövedelméből nyújtotta volna a vizsgált időszak tagi kölcsöneit. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy 1997. évben, vagy ezt megelőzően az általa, vagy férje által megszerzett pénzösszeg a tagi hitelek nyújtásának évében is rendelkezésére állt volna. 1998. évtől kezdődően pedig a férj nevére szóló készpénz felvételi utalványok szerint felvett összegek nem számíthatók az adózó bevételei közé, ezek kizárólag a férj tevékenységével összefüggő pénzmozgásokat tanúsítják.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Azzal érvelt, hogy az alperes nem tett eleget a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, határozata iratellenes, és a bizonyítékok téves értékelésén alapul. Sérelmezte, hogy az alperes nem tárta fel a javára szolgáló körülményeket, nem folytatta le a szükséges kapcsolódó vizsgálatot, ezért téves ténybeli és jogkövetkeztetésekre jutott. Vitatta a becslés jogalapját, módszerét. Hivatkozott a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (továbbiakban: Csjt.) 27.§-ának (1) bekezdésére azzal, hogy az alperesnek figyelembe kellett volna vennie kiadásai fedezeteként a férje rendelkezésére álló forrásokat is, és okiratokat csatolt a keresetében előadottak alátámasztására.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A perben lefolytatott bizonyítás eredményeként azt állapította meg, hogy az alperes határozata a kereset által vitatott körben megalapozott, és jogszerű döntést tartalmaz. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes a becslés jogalapja tekintetében eleget tett a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, jogszerűen és megalapozottan állapította meg, hogy nem igazolt a felperes esetében az elévült időszakra vonatkozó vagyonfelhalmozás. A felperes által perben rendezetlen állapotban becsatolt pénzügyi bizonylatok nem alkalmasak a kereset alátámasztására. A férj nevére szóló adásvételi szerződések, bizonylatok nem vehetők figyelembe az Sztv. szerinti szabályozásra, és a családi adózás hiányára figyelemmel. A külföldön idegen nyelven kiállított okiratok nem hiteles bizonyítékok. A közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatok kétséget kizáró módon csak a nyilatkozat megtételét, módját és időpontját igazolják. A felperes férjének tulajdonában lévő és általa eladott gépjárművek bevétele nem lehet a felperes kiadásainak fedezetéül elfogadni, mivel a felperes nem munkálta ki részletesen számszakilag és időrendben a hivatkozott összegeket, a kimutatás csupán egyes források megjelölésére terjed ki, nem teljes körű. 2001. évben felperes által július 27-én kivett összeg nem lehetett a tagi kölcsön befizetésének fedezete, mivel ezt a felperes 2001. december 31-én fizette be. A folyószámla adataiból egyébként is egyértelműen kitűnik, hogy kivétel nélkül minden egyes lekötés megszüntetése és készpénz felvétele jóval megelőzte a tagi kölcsönök befizetését, a két pénzmozgás egymással nem hozható összefüggésbe. 2002. évben tagi betétként befizetett 26.000.000 Ft-nak nem lehetett fedezete a 2002. március 17-én házastárs számlájáról felvett összeg. 2002. évben a felperes 16.000.000 Ft tagi betétet fizetett be január 2-án és február 1-jén, ezeknek az összegszerűségére és idejére figyelemmel nem lehetett a forrása az egyébként is a férj által február 15-én, március 4-én kivett kevesebb összeg. A 2002. évben összesen tagi betétként utoljára március 12-én befizetett 26.000.000 Ft-nak a felperes által 2002. május 17-én a férje számlájáról felvett összeg nem szolgálhatott forrásul. A banki kimutatásból megállapíthatóan a pénzmozgások nem állnak összefüggésben a tagi kölcsönök nyújtásával. 2003. január 15-én pedig a felperes 15.000.000 Ft tagi betétet fizetett be, így ennek sem lehetett a forrása a házastársa által felvett mindösszesen 2.058.000 Ft. A 2004. évi tagi kölcsönök tekintetében is alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy kiadásai forrásául a férje bankszámlájáról felvett összegek szolgáltak volna. A felperes 2004. évi nyitóegyenlege ugyanis 28.000.000 Ft visszakapott tagi kölcsön volt, így 2004. március 12-ig eszközölt tagi befizetéseire ez az összeg nyújthatott fedezetet, tekintettel arra is, hogy a férj által kivett pénz ennek csak a töredéke volt. A felperes nem igazolta egyébként azt sem, hogy a rendelkezésére álló 28.000.000 Ft ellenére miért lett volna szüksége még a férje által felvett további pénzösszegekre is.

Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy az Art. 103.§ (3) bekezdése értelmében a bizonyítási kötelezettség a fedezetek és a forrás tekintetében a felperest terhelte volna, e kötelezettségének azonban a perben sem tett eleget, nem bizonyította az általa előadottak közötti összefüggéseket. A házastárs vállalkozói számlája nem tekinthető az ügy érdemi eldöntése szempontjából lényeges adatnak. A perbeli esetben egyébként is a házastársak önállóan vállalkoztak, elkülönült bankszámlákkal rendelkeztek, ezért önálló tevékenységük után elkülönülten, önállóan kellett adózniuk. A felperes azért is alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, mivel a per során csatolt be bizonyítékokat, így ezek értékelésére az alperesnek a közigazgatási eljárásban nem is volt lehetősége.

A peres eljárásban becsatolt gépkocsi adásvételi szerződés a közigazgatási eljárásban okszerűen nem került figyelembe vételre, ennek az információnak ugyanis kizárólag az adózó lehetett a birtokában. Ezt a peres eljárás során sem lehetett figyelembe venni, mivel az alperesi határozatban megállapított fedezetlen kiadáshoz viszonyítva a felperesre nézve terheesebb megállapításához vezethetett volna.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését, jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát. Azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet nem felel meg az Art. 1.§ (5) bekezdésében, 97.§ (3)-(6) bekezdéseiben, 108., 109.§-aiban, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2.§ (3) bekezdésében, 50.§ (1) bekezdésében, 72.§ (1) bekezdés e) pontjában, Csjt. 27.§ (1) bekezdésében, Pp. 213.§-ában, 221.§ (1) bekezdésében, 336/A. § (2) bekezdésében foglaltaknak és ellentétes az 1.Pf.20.010/1998, 16.K.30.151/2005., 33.248/1992. számú ítéletekben foglalt döntésekkel.

Kifejtette, hogy az alperes nem tett eleget a tényállás tisztázási kötelezettségének, elmulasztotta a közhitelesek nyilvántartásoknak, a felperes egyéni vállalkozásának és családi vállalkozásának, az idegen nyelven írt okiratnak a vizsgálatát, és jogsértően utasította el a bizonyítékait. Vitatta a becslés jogalapját és módszerét, kifogásolta, hogy ennek alkalmazásáról nem kapott tájékoztatást. Sérelmezte, hogy az alperes elmulasztotta a házastársi vagyontömeg vizsgálatát, házastársánál a kapcsolódó ellenőrzés lefolytatását, és mellőzte a nyitóösszeg kimunkálását. Jogsértőnek kérte értékelni, hogy az első fokú bíróság nem bírálta el bizonyítási indítványait, és nem indokolta ezek elutasítását sem.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az adóhatóság eljárására - a felperes érvelésével ellentétben - nem a Ket. 50.§ (1) bekezdése tartalmaz rendelkezéseket, jelen ügyben az Art. szabályai az irányadók. Az Art. 97.§ (4)-(6) bekezdései a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettséggel kapcsolatosan az adóhatóság számára általános szabályokat rögzítenek. A becslési eljárásra az Art. 108., 109.§-ai szerinti speciális rendelkezések az irányadók. Ez utóbbiak értelmében az adóhatóság köteles bizonyítani, hogy fennállt a becslés jogalapja, és annak módszere is jogszerű volt, a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést pedig az adózó igazolhatja hitelt érdemlő adatokkal. A becslési eljárás során a kétséget kizáróan nem bizonyított tény az adózó javára nem értékelhető (Art. 97.§ (6) bekezdése).

A felülvizsgálati eljárásban nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésére álló iratok alapján dönt (Pp. 275.§ (1) bekezdése, BH.2002.29.).

Az ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes vagy okszerűtlen, a logika szabályaival nyilvánvalóan ellentétes tényeket illetve ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél jogi álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A Legfelsőbb Bíróság az iratokból megállapította, hogy az alperes széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, ennek keretében megvizsgálta 1983-1995. évre vonatkozó banki bizonylatokat, 1992. évtől kezdődően a vizsgált időszak bezárásáig a felperes bevallásait, nyilatkoztatta a felperest kiadásai, jövedelmei tekintetében és tanúkat hallgatott meg. A rendelkezésére álló adatok alapján megalapozottan és jogszerűen állapította meg, hogy a felperes kiadásai jelentősen meghaladták az azok fedezetéül szolgáló elismert bevételeit. Az alperes jogszerűen alkalmazott becslést, és ennek módszere, amely a kiadások és bevételek összevetésén alapult, jogszerű volt.

Nem adhat alapot a közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezésére, illetve az ügy érdemi eldöntésére is kiható lényeges, bírósági eljárásban nem orvosolható eljárási jogszabálysértés megállapítására az a körülmény, hogy az adózó -élve az Art. 109.§ (3) bekezdése és a Pp. 164.§ (1) bekezdése szerinti lehetőséggel- a közigazgatási eljáráshoz képest a perben további bizonyítékokat csatol. Ezeket ugyanis az alperes a perbeli iratcsatolásra figyelemmel a határozatában nem értékelhette. A felperes

érvelésével ellentétben az alperes határozata teljes körűen megfelel a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak, mivel annak indokolása tartalmazza mindazt, amit e törvényhely kötelezően előír.

A felperes felülvizsgálati kérelmében előadottakra figyelemmel kiemeli e körben a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az általa becsatolt bizonyítékokat az adóhatóság figyelmen kívül hagyta volna. Az elsőfokú adóhatóság és az alperes is a határozatából megállapíthatóan ezeket értékelési körébe vonta, és ennek eredményeként tette meg megállapításait (elsőfokú határozat 6. oldal, illetve 7. oldala, alperesi határozat 5. oldala). E körben tehát jogszabálysértés nem állapítható meg, ezért az a tény, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában erre az egyébként alaptalan felperesi érvelésre nem tért ki, nem tekinthető olyan eljárásjogi jogszabálysértésnek, ami alapot adhatna a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére.

Az iratokból megállapíthatóan a felperes és házastársa önállóan folytatott gazdálkodási tevékenységet, önállóan és elkülönülten nyitott vállalkozási folyószámlákat, devizaszámlákat. A felperes által hivatkozott ...és Vidéke Takarékszövetkezet számlája is a felperes házastársának vállalkozói számlája. A perbeli esetben a rendelkezésre álló dokumentumok alapján egyértelműen elhatárolható a felperesnek és házastársának gazdasági tevékenysége és az általuk végzett pénzügyi ügyletek.

Az Szja.tv. 4.§ (1) és (2) bekezdése, (5) bekezdése továbbá kifejezetten akként rendelkezik, hogy a jövedelemszerzés jogcímének jogosultját terheli az adókötelezettség. Ennél fogva a felperes által megszerzett jövedelem kizárólag a felperesnél vehető figyelembe és annak adójogi konzekvenciái is csak nála vonhatók le. Az Art. és az Szja.tv. nem tartalmaz olyan szabályozást, mely szerint a közös háztartásban élők esetén az adókötelezettség megállapításánál, a vagyonosodási vizsgálatnál kötelezően figyelembe kellene venni a házastárs jövedelmét, és kötelezően le kellene folytatni a házastárs kapcsolódó vizsgálatát. A felperes által e körben kifejtett érvelésre tekintettel rámutat a Legfelsőbb Bíróság arra is, hogy az szja. revíziónak nem a meglévő közös vagyon illetve vagyonelemek számba vétele a tárgya, hanem az adózó vizsgált időszak bevételeinek és kiadásainak a vizsgálata, és az adózó adóköteles jövedelemének megállapítása. (EBH.2006.1569.) Megjegyzi ugyanakkor e körben a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy az alperes a döntéshez szükséges körben vizsgálta és értékelte a felperes házastársának bevallásait, biztosításait, gépkocsi adásvételi szerződéseit és minden elé tárt egyéb adatot.

Az Art. 109.§ (3) bekezdése értelmében a felperes érdekében állt a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérés hitelt érdemlő igazolása, annak bizonyítása, hogy a vizsgált évek kiadásainak fedezetéül ezek felmerülésének időpontjában rendelkezett megszerzett bevétellel.

A felperes érvelésével ellentétben az elsőfokú bíróság a felperes által perben rendelkezésre bocsátott valamennyi bizonyítékot a rendelkezésre álló adatokkal egybe vetve értékelt, és erről ítéletének indokolásában részletesen számot is adott, eljárása és határozata megfelel a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak. A bizonyítékok értékelése nemcsak teljes körű, hanem okszerű és megfelel a logika szabályainak is, kizárólag iratszerű tényeket illetve helytálló ténybeli következtetéseket tartalmaz.

A peres eljárás során jogi képviselővel eljáró felperes általa sem vitatottan tisztában volt a bizonyításra vonatkozó speciális rendelkezésekkel. A felperes ugyanakkor már az ellenőrzési jegyzőkönyv elkészülte előtt személyes meghallgatása során is a vagyonosodási vizsgálattal összefüggésben tett nyilatkozatot. A jegyzőkönyvre tett észrevétele alapján készült kiegészítő jegyzőkönyvre is észrevételt terjesztett elő, bizonyítékokat nyújtott be, jogait gyakorolhatta és gyakorolta is a közigazgatási és a peres eljárás során.

Az alperes - a felperes által sem vitatottan - megvizsgálta a felperes házastársának szja-bevallásait, és jelen ügyben rendelkezésre álló adatok alapján helytállóan döntött arról, hogy nem szükséges kapcsolódó vizsgálat lefolytatása. A felperes által fellebbezéshez csatolt elévülési időn túli bizonylatok, közöttük a házastárs nevére kiállított fuvarlevelek, menetlevelek, engedélyek a felperes ügyében nem releváns adatokat tartalmaznak, pénzmozgást nem igazolnak. Az 1998-tól kezdődően házastárs nevére szóló készpénzfelvételi utalványok nem a felperes bevételei, ezek a házastárs tevékenységével összefüggő pénzmozgásokat igazolják. A felperes egyébként is férje nevére szólóan csak 1997-ig terjedő időszakra csatolt bizonylatokat, ezt követően a jogerős ítélet meghozataláig már egyetlen hiteles bizonylatot sem nyújtott be meglévő megtakarításra nézve. Nem áll rendelkezésre egyetlen olyan hitelt érdemlő adat sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy 1997. évben, vagy ezt megelőzően a felperes vagy férje által megszerzett pénzösszeg a tagi kölcsönnyújtások évében is rendelkezésre állt volna. A férj fuvarozásból és csirketenyésztésből származó bevételére nézve a felperes a megszerzések időpontjára, összegére sem közölt konkrét adatokat, tényeket, bizonyítékokat, ezek egyébként ugyancsak elévült időszakra eső állítások. A perben sem merült fel egyetlen olyan adat sem, amely igazolhatta volna kapcsolódó vizsgálat

lefolytatását a felperes házastársánál, vagy a felperes javára szóló döntés meghozatalát. A felperes házastársának nevére szóló gépkocsi adásvételi szerződések, egyéb adatok hiányában nem értékelhetők a felperes javára, ezen ügyletek alanya ugyanis a felperes házastársa volt. Az iratokkal ellentétben a felperes kétséget kizáróan nem igazolta, hogy a házastárs gépkocsi értékesítéseivel kapcsolatos adójogi jogkövetkeztetéseket az alperes, illetve az elsőfokú bíróság tévesen vonta volna le. A felperes által peres eljárásban becsatolt gépkocsi adásvételi szerződés kapcsán is iratszerűen és helytálló ténybeli és jogkövetkeztetéssel állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ez kizárólag a felperes fedezetlen kiadásainak növelésére alkalmas, és a felperes javára bevételi forrásként nyilvánvalóan nem vehető figyelembe.

A vagyonmérlegben nyitó tétel figyelembe vételére megalapozottan és jogszerűen nem került sor. A megélhetési kiadások utolsó időpontban történő figyelembe vétele az adózó javára szóló vagyonmérleget eredményezett, mivel e kiadása így nem egy korábbi időponttól kezdődően növelte fedezetlen kiadásai összegét.

A becslésre vonatkozó speciális szabályokból következően - a felperes érvelésével ellentétben - az alperest nem terhelte bizonyítási kötelezettség a tekintetben, hogy a felperes az általa állított megtakarítást 2001. évig már elköltötte volna, a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az általa állított elévült időszakai megtakarítás ténylegesen létezett, rendelkezésére állt, és a vizsgált időszak kiadásoknak ez volt a fedezete.

Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy az adóhatóság indokolás nélkül utasította vissza iratait, mivel az adóhatóság ezeket - az iratokból megállapíthatóan - átvette, és a felajánlott tanúbizonyítást is foganatosította. Tekintettel arra, hogy az első fokú bíróság ítéletének indokolásában egyértelműen - és helytállóan - rögzítette az alperes kapcsán a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettség teljesítését a perbeli esetben nem volt helye a Pp. 336/A § (2) bekezdése szerinti rendelkezés alkalmazásának.

A Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg a rendelkezésére álló adatok alapján, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 9. oldalán igen részletesen, mindenre kiterjedően, az eljárási szabályoknak megfelelően rögzítette a bizonyítékok értékelését, ezért a Legfelsőbb Bíróság ítéletében - az előzőekben részletezettek szerint - kizárólag a felperesi felülvizsgálati kérelemben külön kiemelt tételek kapcsán fejtette ki jogi álláspontját, amely megegyezik az elsőfokú ítéletben részletezettekkel.

A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azon bizonyítékok ismételt egybevetését és felülmérlegelését kérte, amelyet az elsőfokú bíróság jogszerűen már elvégzett, ezért a felülmérlegelésre irányuló felperesi felülvizsgálati kérelem nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság ítélete teljes körűen megfelel a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályi rendelkezéseknek, és az e tárgyban Legfelsőbb Bíróság által követett gyakorlatnak, amit nem befolyásolnak és nem is befolyásolhatnak a felperes által megjelölt első fokú ítéletek.

A kifejtettekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2010. március 25.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró,
Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**